

kedését az áramperiódus emelése után és megállapításait ezekre a megfigyelésekre alapítom. De észleltem azt is, hogy

a periódusemelés óta igen sok óra korongja állandóan forog, akkor is, ha nincs megterhelve, tehát ha a kérdéses háztartásban, vagy üzemben nem fogyasztanak áramot.

— Ez a forgás lassu ugyan, de állandó és bizony

egy-egy magánháztartásban havonta két-három pengővel, esetleg még többel is megnövelheti a villanyszámlát.

Könnyű kiszámítani, hogy ilyen módon a gázgyár milyen hatalmas többletbevételhez jut anélkül, hogy ellenszolgáltatást adna érte. Nem tudom pontosan, hogy a város területén hány villanyóra van, de hozzávetőleges számításom szerint hat-tízezer lehet.

Ha minden óra után csak egy pengő ilyen ellenszolgáltatás nélküli bevételt számítunk, havonta az is hat-tízezer pengőt jelent.

Az órák kicserélésének feltűnő lassu tempójából arra következtetni, hogy még egy év múlva is sok régi óra lesz Szegeden, tehát

fantasztikusan nagy ilyen jogtalan bevételhez juttatja a periódus-változtatás a gázgyárat.

— A város és a gázgyár között érvényben lévő szerződés jogot ad ugyan a fogyasztónak arra, hogy gyanús órákat megvizsgáltassák a gázgyárral. Ennek a jognak azonban sok gyakorlati jelentősége nincs, hiszen a fogyasztók legnagyobb része kisjövedelmű ember, aki nem tudja lefektetni a vizsgálati díjat, ráadásul a gázgyár még a hiba konstatálása esetén sem igen téríti meg visszamenőleg a differenciákat.

— Különböző helytelennek tartom az egész órarendszert, amely ellenkezik a mérőeszközökre vonatkozó törvényes rendelkezésekkel. A mérlegeket egy indifferens intézmény, az állam hitelesíti, nincs olyan kereskedő, aki árúját a saját külön mérlegrendszer alapján értékesíthetné, csak a villanyóránál áll fenn ez az érthetetlen helyzet. A villanyórát az a vállalat hitelesíti, amely kiadja. Már régen fel kellett volna állítani egy állami órahitelesítő intézetet, amelynek megállapításai mindenestre megnyugtatóbban hatnának a fogyasztók közönségére, mint az érdekelt vállalat megállapításai, bármilyen tárgyilagosság és jóhiszeműség is azok.

Agyonszurta a támadóit — felmentette a törvényszék

Mi történt cirkusz után Alsóközponton

(A Délmagyarország munkatársától.) A múlt év decemberében vándorcirkusz működött Alsóközponton. December 8-án az előadástól hazafelé indult Dakó Mihály két leány társaságában. Utánuk ment Szécsi Géza, aki az erejéről híres a környéken. Amikor Szécsi Dakók közelébe ért, oda-szólt a társasághoz:

— Nézzétek, hogy elrugasztom Dakót a két leány mellől! — azzal belekötött a légénybe.

Először szóváltás indult, majd Szécsi Géza rátámadt Dakó Mihályra, lefogta, hogy megverhesse. A megtámadott legény védekezni próbált, majd belenyúlt a zsebébe, kivette a kését és balkézével hátraszúrta támadója felé. A kés pengéje combtövére talált Szécsi Gézát, elvágta a főérét, úgy, hogy percek alatt elvérzett.

Az ügyészség vádat emelt Dakó Mihály ellen, halált okozó súlyos testi sértés miatt vont a felelősségre a törvényszék. Csütörtökön tartották meg ebben az ügyben a főtárgyalást a Molnár-tanács előtt. A tanács azt igazolta, hogy az agyon-szurt legény volt a támadó. A bíróság felmentette Dakó Mihályt, megállapította, hogy a jogos önvédelem esete forog fenn. Az ügyész megfellebbezte az ítéletet.

A koldusadó behajtásával szélhámoskodik két ismeretlen nő

(A Délmagyarország munkatársától.) A koldusadó körül többféle baj van. Két héttel ezelőtt a népjóléti ügyosztálynak tudomására jutott, hogy családokat és vállalatokat, amelyek bizonyos összegű adományokat ajánlottak fel a szegények segélyezésére, egy nő járta sorba és a koldusadót akarta összegyűjteni. Ez a nő mindenfelé úgy adta ki magát, mint a népjóléti hivatal megbízottja.

Most újabb panasz érkezett a népjóléti ügyosztályhoz, hogy egy fiatalabb nő jelentkezik a felajánlott koldusadókért. Ugy látszik tehát, hogy újabb nemcsak egy nő, hanem már ketten próbálkoznak azzal, hogy a koldusadót összeszedjék. Az egyik nő fiatalabb, a másik idősebb, mindketten jólöltözöttek. Azokon a helyeken, ahol ezek a szélhámosnők megfordultak, az utólagos panasz alapján megjelent a népjóléti hivatal megbízottja, akinek elmon-

dották, hogy a nők mindenütt udvariasan hívják fel őket a koldusadó befizetésére és azt kérik — ez különben érthető is —, hogy ne csak az egyhavi adományokat fizessék ki, hanem az egész évi felajánlásokat rendezzék. A legtöbb helyen a szélhámosnők sikertelenül működtek, nem fizették le a koldusadót.

A népjóléti ügyosztály fellelmentést tett a rendőrségnek a két szélhámosnő ellen és a rendőrség több más hasonló esettel kapcsolatban felhívja a közönséget, hogyha jótékonyság ürügye alatt gyűjtők jelentkeznek náluk, kériék azoktól az arképes igazolványukat, vagy ha az illetők ilyenekkel nem rendelkeznek, értesítsék a rendőrséget. A koldusadót ugyanis a népjóléti hivatal arképes igazolvánnyal ellátott férfi-pénzbeszedői gyűjtik össze nyugta ellenében.

Sürgős intézkedéseket a drágaság letörésére

Indítványok és interpellációk a közgyűlésre

A város és a munkabérek

(A Délmagyarország munkatársától.) A szombati közgyűlés napirendjén szerepel többek között Lajer Dezsőnek a drágaság ügyében benyújtott indítványa is, amely kormányhatósági intézkedéseket sürget a drágaság letörésére, illetve ellensúlyozása érdekében. Indítványában hivatkozik arra, hogy már 1935. őszén felhívta a város hatóságának a figyelmét arra a veszedelemre, amelyet különböző élelmiszerek nagyarányu exportja idézhet fel a belföldön. Aggodalma helyesnek bizonyult, mert éppen a legfontosabb élelmiszerek drágulása következett be, ami katasztrófálisan érinti azokat, akiknek a keresete nem lépi túl a létminimumot és akik a legnagyobb tömeget alkotják az ország lakossága körében. A drágulás további fokozódása igen gyorsan megszünteti azokat a tüneteket, amelyekből már-már a gazdasági helyzet javulására lehetett következtetni és még nagyobb válság veszedelemét idézheti fel. Eppen ezért sürgős intézkedésre van szükség. Ezeket az intézkedéseket az indítvány a következőkben jelöli meg:

1. Mindazon elsőrendű élelmiszerek kivételének felfüggesztése, melyekből a készlet csak a belső fogyasztásra elegendő.
2. Korlátozása mindazon élelmiszerek kivételének, melyeknél a kiviteli értékesítési ár jelentősen alacsonyabb, mint a belső piaci ár.
3. Mindent megelőzően az elsőrendű élelmiszereket drágító adóknak leépítése.
4. A minimális munkabéreknek az összes foglalkozási ágakra nézve olyan összegben való megállapítása és életbeléptetése, amely legalább a mindennapi megélhetést biztosítja.
5. A létminimum alatt álló fizetésekből és nyugdíjakból eszközölt csökkentések visszaadása.
6. A munkanélküliek számának csökkentése érdekében a heti 48 órás munkaidőnek az összes ipari üzemekre való kiterjesztése.
7. A kartell, monopól és spekulációs tőke mesterséges és indokolatlan árdrágításának megfékezése.
8. Tekintettel arra, hogy Szegeden számottevő közmunkák a költségvetésbe felvéve nincsenek, ilyenek programbavétele és keresztlüvelése.
9. Végül forduljon a törvényhatósági bizottság a kormányhoz aziránt is, hogy nagyarányu közmunkákat indítson meg.

A szociáldemokrata párt másik bizottsági tagja, Dáni János, a tüdőbeteggondozó intézetben végzett szükségmunkák ügyében interpellálja meg a polgármestert. Interpellációjában ezeket mondja:

„A tüdőbeteggondozó intézet céljaira szolgáló épület átalakítási munkái szükségmunka keretében folytak le. Az ott foglalkoztatott munkások,

noha az iparügyi miniszter ur a kőműves- és asztalosmunkásoknak fizetendő legkisebb munkabérekét már életbeléptette, mégis jóval kisebb munkabérekért voltak kénytelenek dolgozni és munkaidőjük is túllépte a napi 8 órát. Megengedhetőnek tartja-e Polgármester ur, hogy míg a magánvállalkozók büntetés terhe alatt kötelezve vannak a megállapított legkisebb munkabérek fizetésére és a heti 48 órás munkaidő betartására, ugyanakkor a város példát nyújtson a magánvállalkozóknak a megállapított béreknél kisebb bérek fizetésével, valamint a heti 48 órás munkaidő túllépésével a rendelet kijátszására? Hajlandó-e Polgármester ur intézkedni, hogy a jövőben az ilyen esetek ne ismétlődjenek meg?”

Dr. Valentiny Ágoston a következő interpellációt jegyezte be a közgyűlés napirendjére:

„Tekintettel arra, hogy az építő- és vele kapcsolatos iparágak számára a folyó évben alig van kilátás vállalkozásra és így munkaalkalomra, kérem Polgármester urat, számíthatunk-e arra, hogy a Nemzeti Bank székházának tervbe vett felépítése a folyó évben meg fog-e indulni még az ősz beállta előtt?”

A törvényszék is helyt adott a szabadtéri játékok keresetének

Bay Bertalan és Gábor György perében

(A Délmagyarország munkatársától.) Abban az ismeretes perben, amelyet a szabadtéri játékok rendezőse indított Ludányi Bay Bertalan nyug. járásbíró és Gábor György börtényi igazgató ellen az 1935. évi szabadtéri játékok társadalmi garanciáit vállalt veszteséghezjárulási összegeinek megfizetése iránt, a szegedi járásbíró decemberben hozott ítéletével kötelezte a két alperest 210—210 pengő tőkének és a perköltségeknek megfizetésére. Az ítélet ellen Ludányi Bay és Gábor fellebbezést adtak be és ezt a fellebbezést most tárgyalta a szegedi törvényszék Novák-tanácsa. Dr. Bacsch Ferenc, az alperesek ügyvédje továbbra is azt vitatta, hogy az alperesek nem a rendezőbizottság irányában vállaltak kötelezettségeket és nem állanak azzal jogviszonyban, kérte a kereset elutasítását. Dr. Barta Dezső, a rendezőség képviselője ezzel szemben hivatkozott dr. Pálffy József polgármester és Scultty Sándor főszámvéző vallomására, amelyek úgy a jogviszonyt, mint a számvézés és a kisgyűlés által kiküldött bizottság által is felülvizsgálati számítások helyességét teljes mértékben igazolták, kérte a járásbírói ítélet helybenhagyását. A törvényszék ezután ítéletet hozott, amellyel az elsőbíró ítéletét indokai alapján helybenhagyta és az alpereseket a fellebbezési költségek megfizetésére kötelezte. Az ítélet jogerős.